

LA PIPA D'EN ROC

PUBLICACIÓ MES PUNXE GUDA QUE LES ROSES

Publicació Satírica

Fascicle núm. 28/ Preu: 20 Ptes.

25 d'Abril del 1979

EL NOSTRE DRAC

Tarradellas s'aparegué als gentils un dia d'aquests predicant la unitat. La unitat dels catalans per a més referència. I ningú no li va fotre cas.

No hi ha dret!. Fer pa i bolet a l'home que representa les nostres institucions, els nostres interessos, a l'home que ha fet possible que ens sigui més atractiva la Mancomunitat que la Generalitat, a l'home que ho ha donat tot per a centrar Catalunya, a l'home que ha fet possible que ens creguéssim que ho teníem tot quan no teníem res, sincerament, no hi ha dret.

No n'hi havia prou amb aquesta trepa de desagraits de "La Pipa d'en Roc" que ara venen els partits d'esquerres a martiritzar l'existència del nostre president. Que sabran ells de la política!

Per fer política de veritat calia haver-se passat 40 anys a Sant Martin el Bo, prenent el sol i conreant la vinya, i haver fixat a temps per la UCD. Ara, perquè guanyen unes municipals, es pensen que tenen dret a tot. A desplaçar catalans tan il·lustres com en Sentís, tan honestos i fidels com en Cañellas, tan altruistes com en Folchi.

President, nosaltres et comprenem. Entenem perfectament que no vulguis anar a Madrid, l'exemple de Martin Villa és eloqüent. Si et retiren el carnet, la pensió i la jubilació què faràs?, què farà Catalunya? Quan davant la nació catalana no hi han estat homes amb seny, homes centrats, tot ha anat malament. Manifestacions per aquí i manifestacions per allà demanant l'Estatut, la Generalitat, la Independència, el pa amb tomàquet o les seques amb botifarra.

President, estem convençuts que els xisclets dels manifestants no entorpirien la teva voluntat, que aguantaràs el xàfec sense fer-li cas i que, quan tot-hom sigui a casa ronc de cridar i desesperantat de la seva impotència, tu aniràs a Madrid pel Rastro o el Lavapiés per veure si encara trobes un Estatut d'Autonomia per penjar en el despatx al costat del retrat de l'Antonietà.

HIC HISTORIAM SANCTVS IORGIS QVI DE PORTENTOSAM HOSTIAE FOLLATVM ET TERRIBILVM DRAGODELLAS MONSTRVOSIS DEO GRATIAS.

hem pogut comprovar que ser catalans és quelcom més que tenir un govern

propri, que de dretes n'hi ha a tot arreu i que totes són igual malgrat la disfres-

sa de la llengua. Gràcies a vós, President, hem pogut comprovar que, de vega-

des, qui ens creíem era Sant Jordi resultà ser el monstre.

Gràcies per tot President.

Serafi Bandarra

Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General CEDOC

Amb la pipa al morro

Faixa

Parlem una mica de l'estranger. El candidat a l'alcaldia de Madrid per la UCD va fer el numeret —numeret del faixa de torn, és clar— dient no sabem quantes pestes del marxisme i d'en Tierno Galván durant la primera sessió del nou Ajuntament. Si nosaltres fóssim el batlle, a aquest senyor —ens sembla que li diuen Alvarez— li donaríem una sola feina: fer arribar el Mediterrà fins la capital dels espanyols.

El viatge

Volem que en Tarradellas vagi a Madrid, perquè sino es quedarà aquí.

Secret

L'Honorable faraó no volia que es fes la manifestació pro-Estatut per una qüestió de principis: no era segur que tots els manifestants portessin corbata. El que ja és més segur és que amb la botifarra que li varen fer els partits que recolzaven la "mani", l'Honorable "els tenia per corbata". I ja que parlem de corbates, donarem un pot d'olives i un de saïtons a qui ens trobi una corbata amb una pipa molt grossa i unes quantes de més petites. Honorables absteniu-vos.

La cara del Govern

El PSOE demana que el govern doni la cara i no li cap a les mans.

Pèrdua

President d'un important equip de futbol català ha perdut la dignitat. Ofereix tirar mà del seu talonari a qui la trobi.

Nota de la redacció: no cal que perdeu el temps buscant-la. No n'ha tingut mai).

Exclusiva

El Papa beatificarà el capallà català Francesc Coll i Guitart, per haver fundat el club religiós que porta el nom de Terciàries dominiques de l'Anunciata. Davant un fet tan trascendental, no podem ometre que felicitar-nos, i proposar, en senyal d'agraïment, el Papa com a candidat a la Medalla de Llaütó de la Geneïtat de Catuña. Amb això començarà una amistat que, ben segur, menarà al nostre president a un lloc preferent als altars de tot el món. Congratulem-nos-en.

No podia

Durant la presa de posició del nou Ajuntament de Barcelona els caps de llista dels partits que es presentaren als comicis municipals s'aixecaren, un darrera l'altre, per anunciar públicament que renunciaven a l'alcaldia en favor de Narcís Serra.

L'únic que no ho va fer va ésser el de la UCD: en Carlitos Güell de Sentmenat. De bona tinta hem sabut perquè: moments abans s'havia fet la toba i tenia por que, en aixecarse li anés pantalons avall. Aquestes coses es fan a casa, Carlitos.

Sant Jordi

El PSOE regala la rosa i UCD se la menja.

Estatut dels treballadors

UCD ha preparat un projecte d'Estatut dels Treballadors sense consultar als sindicats. Sense dubte serà un estatut que farà tronar i ploure. Entre les seves mesures més importants destaquen la d'ingressar els ministres a la Seguretat Social. Malgrat això, no regula el dret de vaga dels carrecs de la UCD. No deixa de ser un inconvenient.

Què passa a can Barça?

Senyors, el Barça en aquests moments està tocat, talment com si joguessim a "barcos". I ben tocat perquè fa aigua per tots cantons, des de la porteria fins la danterera. Es com una diarrea que ja s'allarga massa i demana a crits (els dels seguidors) un remei efectiu i a curt plaç. Quan temps fa que jugant fora de casa no fot un brot?, i, a casa, no ens té a tots amb l'esfinter ben pret? Semblava que això només era un mal moment, que aviat passaria... però, el ditxós moment ja és etern. Després del "partidet de

l'himne valencià. Vaja, que sense voler adonar-se que ja som un país democràtic(?), ell, ben acostumat,

pitava el que li passava per l'entrecreix.

Entretant, el Muller s'anava mirant encisat al Carrasco que precisament de rascar, el que s'en diu rascar, no en va rascar ni una. Allò era un ball de bastons, on sempre rebien els mateixos. Ens canvien el Carrasco pel nostre Charly, i noi, durant el poc temps que va jugar, va demostrar per enèssima vegada que, allà on n'hi ha, sempre en

Escombrada

Ja era hora que als Ajuntaments hi hagués "baldeu" general. Després de gairebé vuit quinquenys de quiska per tot arreu, s'ha fet neteja. I, per cert, encara en queda molta per fer: a nivell nacional encara patim el règim del faraó i, pel que fa a l'Estat, ens espera un quartien negre a pair. De tota manera la neteja ha estat ja iniciada; de mica en mica s'omple la pica, diuen. A veure si és veritat. Som-hi.

A les Cases Grans l'escombra ha funcionat de meravella i ens ha fet entendre d'emoció i alegria; "ja els tenim al pot" era la frase que anava de boca a boca. La UCD ha quedat com el que en realitat és: un tifa lligada amb un cordill; tot això encara els queda la Geneïtat, millor dit, el qui la comanda. Donem però temps al temps; farem més alts l'han "palmada"...

Les esquerres i els nacionalistes convergents —malgrat en Trias-Lateral— han fet "pam i pipa" a tanta quiska que teniem per acf. Catalunya ha recuperat els Ajuntaments amb tot honor i amb tots els vaixelles.

Disgust

El faraó està trist: també volia ser alcalde.

Canvi de feina

José Luis Núñez ha enviat Lucien Muller a fer cantonades. Malgrat això, ni Núñez és un "macarra" ni Muller la "bandera" del barri.

Pito Gol

Mentis

L'heroïna que no va poder passar la frontera no era, aquesta volta, la marquesa de Villaverde fent contraban de medalles. Ho diem pels suspicacions de torn...

La Censura

Carca Sona. Sona sempre a la TVE. Fins ara el Comitè de censura de la televisió havia mutilat programes d'interès dubtós, reposicions i altres foteses de les que de tant en tant ens ofereixen per aquella casa. Ara ha arribat, però, el moment de carregar-se un programe d'un evident interès cultural com era la sèrie "Erase una vez un Hombre", programa de divulgació per a nens. Doncs

bé. Després d'explicar les vergonyes dels homes de la prehistòria, de Grècia, de la Roma clàssica, dels carolingis, els vikings, i, en fi de tot animal vivent en aquesta farsa que és la història de l'home, van i no emeten, "per raons tècniques", com sempre, el capítol corresponent al "Segle d'Or" espanyol. Francament, sabiem de les antiqualles que es deixen morir per TVE, però que els faci vergonya allò que va passar fa tres-cents anys supera les nostres previsions més optimistes. No saltres, com es sabut, no els anem massa endarrera. Es per això que, quan manem, la nostra primera mesura serà restaurar la Inquisició. Després el Carca ja no sonarà. El Carca, senzillament cremarà.

X. de la X.

Remordiment

En Sentís, aquell que fa tant de riure, pateix d'un remordiment que no el deixa viure. Resulta que, a hores d'ara, podria ser l'únic alcalde que la UCD tindria a Catalunya. I diem l'únic perquè els pocs que tenen aviat s'esborraran del partit: no volen passar més vergonya.

Diem que en Sentís podria ser alcalde i no ho és. Només li calia ser cap de llista en un d'aquells poblets que no arriben al centenar d'habitants i on només la UCD va presentar llista arreplegant tots els cacics i altra gent de mala vida. No es decidir i ara en paga les conseqüències. Almenys tindria un càrrec, perquè el té de diputat només el té per lluir-lo, ja que en Suárez li ha prohibit que vagi per les Corts, doncs esvalota el personal amb les seves congenites ximpleries i distreu a tot déu.

Fins i tot ens han dit que a l'hora de votar quedem important per tocar

els pebrots a l'esquerra, el faran anar a Madrid. Això sí: a l'hora d'apretar el botonet per votar tindrà unixer que li dirà com ho ha de fer. Es llàstima que tot un poble, per petit que sigui, hagi perdut l'oportunitat de riure tot el sant dia veient les animalades que fa el seu batlle. Sentís, estàs condemnat: el remordiment per a no haver-te presentat no et deixarà dormir pels segles dels segles.

Les Nostres Institucions

LA TRIASLATERAL

"Un fantasma recorre el món català i aquest fantasma és el del sucursalisme". Així comença un llibre que no podem publicar, ja que l'índex de vendes ja ni és índex. I en aquest llibre parlem de la nova i escorredissa institució catalana del sucursalisme o de l'anti-sucursalisme, que per ací anem.

La política —diuen els homes que obren el paraigues del sucursalisme tant punt veuen que pot ploure de color vermell— s'ha de decidir aquí, a Catalunya. I tot seguit u.lulen per espantar més a la trepa de poca-soltes que som tots els que correm per aquest món. "Ep, t'ú. On decideixes la política? Passat l'Ebre? Sucursalista Venut! Bandarra! Estaquirot!". I amb aquest reguitzell d'espantasogres s'atreixeixen a sortir al carrer de l'últim terç del segle. I no cal dir que ens tenen ben esporuguits.

Nosaltres, en aquest sentit, i fidels a la terra, voldríem oferir avui quatre ratlles al més representatiu dels antisucursalistes: l'anti-sucursalista de pro Ra-

mon Trias Fargas, home que en el més inesperat instant és capaç, fins i tot en aquest article, d'anatematitzar-nos a tots.

Aquest defensor de la virginitat més immaculada

de la política, com un viatjant de mongetes cuites, des de Barcelona, això sí, partirà a integrar-se, un dia d'aquests, a la Comissió Trilateral, organisme dels que lliguen gossos amb llonganisses i cacauets a nivell mundial amb un tres i no res. Així, el nostre anti-sucursalista, d'ara en endavant, es donarà el bec amb els qui han catapultat Carter a la Presidència dels USA, s'asseurà al costat de Barre, primer ministre francès, podrà fer manetes amb Henri Kissinger, i parlar de tu a tu —amb aquell parlar del tafoi que té Trias— amb el mateix president de la Banca Rost-

child. No podem menys que enorgullir-nos.

Què? Què diu? Això, sucursalisme...? Apa noil. Això és esperit de servei a una noble causa. Si 237 capsigranys necessiten ajut i en Trias els hi pot oferir, serieu capaços de negar-li que fés aquesta obra bona per la qual pot ésser recompensat en l'altra vida? Entre tots vetllaran pels valors mundials i en Trias també. Pels seus, és clar.

Doncs no cal dir que està pel mig del Banc Urquijo. I els valors, com sabeu, sempre s'han de valorar. Faltaría més. Si resulta que la Trilateral és antimarxista i anticomunista, i en Trias també, això no és més que mera coincidència històrica i no gens influència estranya. "Es impensable —ens sembla escoltar que diu Trias Fargas— que un Davi Rockefeller de torn dirigeixi la política catalana. Prou de sucursalismes!".

No cal dir que Trias, pel que veiem, és l'antisucursalisme personificat i caldría erigir-li un monument més gros que la darrera mona de Pasqua. I no importa que al Govern de Madrid hi hagin actualment dos ministres lligats directament al Banc Urquijo. Això és una altra casualitat històrica. Podrien haver estat de Banca Catalana, i llavors que diríeu de mi? Eh? Eh?. I no m'atabaleu amb la Triaslateral perquè el nom no li he posat jo. I tot el que preteneu dir són figures d'un altre paner".

Guillem d'Oca

ÀNIMES DE CANTIR

"Er Barsa é má qu'n clú"

PEPE LUÍ NÚÑEZ

No és la primera vegada que els nostres intel·ligents lectors veuen escrit en aquesta seva providencial publicació quelcom referit a José Luis Núñez (en castellà, si us plau). No en va es tracta d'un dels botiflers més pretensiosos que patim els catalans. Sempre a cavall de la seva supèrbia i del seu fastigiós i escandalós talonari, aquest homenet ha arribat a la presidència del Barça.

Com és lògic i natural aquesta tampoc serà la darrera vegada que parlem d'ell. Així és que ja pot anar preparant les corresponents querelles criminals per injúries, calúmnies i el que vulgui. Aquesta és precisament una de les seves especialitats: querellar-se contra la premsa que no es vol vendre a cap preu. Ni tan sols per un piset ben situat. Ser molt baixet i no poder controlar tota la premsa són, precisament, les dues coses que més atempten contra la seva vanitat. Pel que fa a la primera qüestió, és evident que el metge que inventi un sistema per fer creixer un parell de pams a les persones, farà la primera pela amb en Núñez: té un complex que no el deixa dormir. I pel que fa a la premsa val més que no hi pensi més: no hi té res a fer; ho té perdut. No tots els periodistes som un grapat de venuts com certs elements que quan veuen un taló perden el seny i la dignitat.

En José Luis Núñez (en castellà, si us plau), és llest. Però, compte!l, no pas intel·ligent. L'intel·ligència no es pot adquirir a cops de talonari. Dèiem que en Núñez és llest i la seva llestesa el va portar al Barça, tot i que altres factors també varen contribuir-hi. Ell sap molt bé que estem en una societat de reclams, d'anuncis comercials que embabauen a la gent, de sílogans que només són paper mullat, i per això va prometre allò de "Un Barça triomfant". I uns quants il·lusos, conjuntament amb uns altres que viuen ací però que en el fons odien tot el que té flair de català, el varen

votar. el resultat no pot ésser pitjor i ja és de tots conegut.

Com a bon botifler aquest senyor perd el cul per fotografiar-se al costat del faraó; com a postís vanitós aquest senyor ha dit més d'una vegada allò de "qui critiqui al Barça em critica a mi"; com a privilegiat afaitapagosos aquest senyor està enganyant a tota una afició que té la resignació per bandera. Aquesta és la seva manera d'actuar. Per això carrega tots els morts a les darreres directives del Barça; per això ha fotut al carrer a Lucien Muller; per això ha humiliat Neeskens: perquè es creu infalible, i en realitat no és res més que un nou ric, amb totes les cognacions que això comporta. I, a més, un nou ric de sota mà, una mà que tothom sap quina és i que li va permetre especular amb totes les cantonades de Barcelona i les seves rodalies. Ser amic de l'alcalde i dels qui l'envolten portava aquestes avantatges... temps enrera.

Sí, en Núñez no és intel·ligent, malgrat ser llest. I per això ha confós el Barça amb una de les seves empreses; per manca d'intel·ligència ha volgut tractar als barcelonistes com si fossin totxos de les seves edificacions; i el seu nivell intel·lectual és tan minso que ha fet el que tothom sap fer: fer fora l'entrenador per parar els cops que li venen al damunt.

Potser ha arribat l'hora que els totxos s'esberlin i facin caure al tifa de damunt l'edifici.

Una de les conquestes de la incipient democràcia ha estat recuperar els Ajuntaments. Una de les conquestes que tenen ara els barcelonistes —fer és, precisament, recuperar al Barça de tan males mans. Que l'esombra no es deturi.

